

Creative Innovation and Cultural Soft Power: Research on the Fusion of Zhejiang Celadon and New Media Art

Zhu Qiang^{1*} Sakesan Tanyapirom² Fonthip Watthanasirin Rangitsawat³

Faculty of Fine and Applied Art, Burapha University, Thailand.

^{1*}E-mail: 22482871@qq.com, ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0003-7477-0091>

²E-mail: sakesan@go.buu.ac.th, ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0004-6634-9456>

³E-mail: fonthip@go.buu.ac.th, ORCID : <https://orcid.org/0009-0000-4608-317X>

Received 28/02/2024

Revised 21/03/2024

Accepted 05/04/2024

Abstract

Background and Aims: Zhejiang celadon, embodying the essence and heritage of Chinese culture, plays a crucial role in preserving the nation's historical and cultural identity. This research aims to explore the integration of Zhejiang celadon with new media art, utilizing it as a form of cultural soft power to innovate and disseminate traditional values in the digital era.

Methodology: The study employs a comprehensive approach, gathering authentic data through literature review and fieldwork. It focuses on examining the historical evolution, artistic features, and aesthetic values of Zhejiang Celadon, alongside the development and application of new media art techniques.

Results: Findings reveal that Zhejiang Celadon is not only significant for its historical depth and cultural richness but also serves as a medium to convey beautiful and poignant stories of China. The integration with new media art has introduced novel perspectives and forms, influencing public perception and understanding of this traditional art form.

Conclusion: The research underscores the potential of combining Zhejiang celadon with new media art as a strategic cultural soft power. This fusion promotes the appreciation and dissemination of celadon and traditional Chinese culture, enhancing its visibility and relevance in contemporary society.

Keywords: Zhejiang Celadon; New Media Art; Integrate; Creativity and Innovation; Soft Power

อำนาจละมุนของวัฒนธรรมนวัตกรรมเชิงสร้างสรรค์: การวิจัยเกี่ยวกับการบูรณาการศิลปาถมณฑลเจ้อเจียงกับศิลปะสื่อสิ่งใหม่

Zhu Qiang¹ เสกสรรค์ ตันยาภิรมย์² ฝนทิพย์ วรรณะศิริรินทร์ รังสิตสวัสดิ์³

คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ประเทศไทย

บทคัดย่อ

ภูมิหลังและวัตถุประสงค์: ศิลปาถมณฑลเจ้อเจียงถือเป็นส่วนสำคัญที่สะท้อนถึงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของประเทศจีน โดยมีเป้าหมายเพื่อศึกษาการผสมผสานระหว่างศิลปาถมณฑลเจ้อเจียงกับศิลปะสื่อสิ่งใหม่ ใช้เป็นอำนาจละมุนทางวัฒนธรรมในการสร้างสรรค์และเผยแพร่ค่านิยมดั้งเดิมในยุคดิจิทัล

ระเบียบวิธีการวิจัย: การวิจัยนี้ใช้วิธีการวิจัยวรรณกรรม วิธีการสำรวจภาคสนาม วิธีนวัตกรรมเชิงสร้างสรรค์ และวิธีการวิจัยอื่นๆ เพื่อทำการวิจัยและวิเคราะห์หัวข้อวัตถุประสงค์ของการวิจัยทั้งสามประการ ได้แก่ ประการแรก เพื่อวิจัยภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ สังคม และวิวัฒนาการของศิลปาถมณฑลเจ้อเจียง ตลอดจนภาพรวมของการพัฒนาของศิลปะสื่อสิ่งใหม่ ประการที่สอง เพื่อวิเคราะห์ลักษณะและคุณค่าทางสุนทรียของศิลปาถมณฑลเจ้อเจียง และการประยุกต์ใช้ทางเทคนิคของศิลปะสื่อสิ่งใหม่ ประการที่สาม เพื่อวิจัยอำนาจละมุนของการนวัตกรรมเชิงสร้างสรรค์ของรูปแบบผลงานศิลปะที่ผสมผสานระหว่างศิลปาถมณฑลเจ้อเจียงและศิลปะสื่อสิ่งใหม่ สุดท้ายจึงได้รับระบอบองค์ความรู้เกี่ยวกับการพัฒนาทางประวัติศาสตร์ของศิลปาถมณฑลเจ้อเจียงและศิลปะสื่อสิ่งใหม่ ได้รับลักษณะและคุณค่าทางสุนทรียภาพของศิลปาถมณฑลเจ้อเจียงที่มีรูปทรงที่สวยงาม หลุดลายที่หลากหลาย สีเคลือบบริสุทธิ และเทคโนโลยีสื่อสิ่งใหม่ที่เกี่ยวข้องกับวิธีการทางเทคนิค ตัวอย่างเช่น การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีการเขียนโปรแกรมดิจิทัล เทคโนโลยีแสงและเงา เทคโนโลยีการถ่ายภาพ เทคโนโลยีผลลัพธ์ทางเสียง และเทคโนโลยีอื่นๆ อย่างครอบคลุม ตลอดจนความตึงเครียดและการโต้ตอบที่เกิดจากผลงานโดยรวม และได้รับการผสมผสานทางนวัตกรรมของทั้งสองเข้าด้วยกันเพื่อให้เกิดเป็นอำนาจละมุนทางวัฒนธรรม

ผลการวิจัย: ผลการวิจัยเปิดเผยว่า ศิลปาถมณฑลเจ้อเจียงไม่เพียงแต่มีประวัติศาสตร์อันยาวนานและมีวัฒนธรรมที่ลึกซึ้งเท่านั้น แต่ยังมีเรื่องราวของประเทศจีนที่สวยงามและซับซ้อนอีกด้วย รูปแบบของผลงานที่บูรณาการเข้ากับศิลปะสื่อสิ่งใหม่สามารถส่งอิทธิพลต่อการรับรู้และความเข้าใจของสาธารณชนที่มีต่อศิลปาถมณฑลเจ้อเจียงจากมุมมองที่แตกต่างกันในรูปแบบใหม่ และช่วยกระตุ้นการส่งเสริมและการเผยแพร่วัฒนธรรมศิลปาถและวัฒนธรรมดั้งเดิมของประเทศจีน

สรุปผล: การวิจัยเน้นย้ำถึงศักยภาพของการรวมกันระหว่างศิลปาถมณฑลเจ้อเจียงกับศิลปะสื่อสิ่งใหม่เป็นกลยุทธ์ทางวัฒนธรรมละมุน การผสมผสานนี้ส่งเสริมการประเมินค่าและการเผยแพร่ศิลปาถมณฑลและวัฒนธรรมจีนดั้งเดิม ช่วยเพิ่มการมองเห็นและความเกี่ยวข้องในสังคมสมัยใหม่

คำสำคัญ : ศิลปาถมณฑลเจ้อเจียง; ศิลปะสื่อสิ่งใหม่; การบูรณาการ; นวัตกรรมที่สร้างสรรค์; อำนาจละมุน

บทนำ

ศิลปาถมณฑลเจ้อเจียงเป็นแหล่งกำเนิดของเครื่องเคลือบจีน ซึ่งไม่เพียงแต่เป็นผลงานศิลปะและผลิตภัณฑ์ทั่วไปเท่านั้น แต่ยังเป็นผลลัพธ์จากจิตวิญญาณกับงานฝีมือที่ยอดเยี่ยม โดยมีทั้งประวัติศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วัฒนธรรม ศิลปะ สุนทรียภาพ และคุณค่าที่สำคัญด้านอื่นๆ ศิลปะเคลือบไม่ได้เป็นเพียงรูปแบบศิลปะเท่านั้น แต่ยังมีลักษณะทางวัฒนธรรมที่มีลักษณะเฉพาะของชาติจีนที่แข็งแกร่งและสุนทรียศาสตร์แบบตะวันออก ผู้คนบนโลกล้วนชื่นชมความสวยงามของศิลปาถ ด้วยรูปทรงที่สง่างามและเรียบง่าย การตกแต่งอย่างเป็นธรรมชาติ และสีเคลือบฟ้าอมเขียวราวสีหยก ซึ่งคุณลักษณะเหล่านี้ได้กลายเป็นรูปแบบที่สำคัญที่สุดของศิลปะศิลปาถ ความหมายแฝงด้านสุนทรียภาพที่เกิดจากคุณลักษณะเหล่านี้ได้ถูกสัมผัสอย่างลึกซึ้งในหัวใจของผู้คนจากรุ่นสู่รุ่น อย่างไรก็ตาม ด้วยสงครามที่ดำเนินไปอย่างต่อเนื่องของประเทศจีนในยุคใกล้ปัจจุบัน ศิลปะเคลือบเริ่มเสื่อมถอยและถูกเผาทำลาย เทคโนโลยีหัตถกรรมแบบดั้งเดิมของศิลปะศิลปาถเกือบสูญหายไปจนหมดสิ้น ทำให้ทักษะการสืบทอดที่สำคัญของวัฒนธรรมอันเป็นเลิศของจีนโบราณต้องเผชิญกับความสูญเสียร้ายแรงและความเสียหายอย่างใหญ่หลวง ดังนั้น การฟื้นฟูการผลิตศิลปาถจึงเป็นเรื่องที่สำคัญอย่างยิ่ง ในปี ค.ศ. 1957 โจวเอินไหล นายกรัฐมนตรีสภาแห่งรัฐประเทศจีนได้ประกาศว่า "ศิลปาถอันเป็นสมบัติของชาตินี้ต้องได้รับการฟื้นฟู" รัฐบาลมณฑลเจ้อเจียงได้จัดตั้งผู้เชี่ยวชาญและนักวิชาการเพื่อฟื้นฟูงานฝีมือศิลปาถของมณฑลเจ้อเจียงอย่างครอบคลุม

ด้วยการพัฒนาของยุคสมัย ทำให้ปรากฏวิสัยทัศน์ใหม่ เทคโนโลยีใหม่ แนวคิดใหม่ขึ้นมากมาย การพัฒนาศิลปะศิลปาถเริ่มหยุดชะงักในปัจจุบัน เนื่องจากขาดวิธีการวิจัยเชิงสร้างสรรค์ ตลอดจนขาดการส่งเสริมและเผยแพร่ผ่านสื่อวัฒนธรรม ณ เวลานี้ซึ่งเป็นยุคแห่งดิจิทัล วัฒนธรรมศิลปาถดั้งเดิมของมณฑลเจ้อเจียงกำลังเผชิญกับความท้าทาย อีกทั้งไม่สามารถใช้วิธีการสืบทอดโดยการเลียนแบบวัฒนธรรม ศิลปะและเทคนิคเชิงช่างได้เหมือนแต่ก่อน ดังนั้นจึงเริ่มเกิดการบูรณาการศิลปาถกับศิลปะแขนงอื่น ทั้งยังประยุกต์เทคโนโลยีในปัจจุบันผสมผสานกับวัฒนธรรมดั้งเดิม เพื่อแสดงออกและเผยแพร่อำนาจละมุน (Soft Power) ของสื่อวัฒนธรรม รูปแบบศิลปะอื่นและเทคโนโลยีใหม่ในที่นี้ผู้วิจัยหมายถึง การประยุกต์ศิลปะสื่อสิ่งใหม่และเทคโนโลยีอื่น ๆ การผสมผสานศิลปะสื่อสิ่งใหม่ในการสร้างสรรค์ศิลปาถมณฑลเจ้อเจียงสามารถทำให้ศิลปาถมีการพัฒนาและมีลักษณะสุนทรียภาพที่สอดคล้องกับยุคสมัย ทั้งยังส่งเสริมการอนุรักษ์ สืบทอดและเผยแพร่วัฒนธรรมศิลปาถได้อย่างยั่งยืนศิลปะ

Susan Elliott ซึ่งเป็นบรรณาธิการของวารสาร "Asia Pacific Art" ได้กล่าวว่า "ศิลปะสื่อสิ่งใหม่ในยุคดิจิทัลเป็นคำที่กว้างขวาง ซึ่งมีลักษณะหลักคือการใช้ภาษาทางเทคนิคขั้นสูงในงานศิลปะ" (Ma, 2008) การแสดงออกอย่างสร้างสรรค์โดยใช้สื่อวัฒนธรรม ทำให้งานศิลปะศิลปาถออกจากความเป็นดั้งเดิมและรูปแบบเดิม ๆ สู่รูปแบบสมัยใหม่ มีชีวิตและมีมิติ สร้างผลงานให้มีปฏิสัมพันธ์กับผู้ชม สะท้อนความหมายทางศิลปะและคุณค่าทางสุนทรียะได้ชัดเจนและมีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยในฐานะที่ศิลปาถเป็นสื่อวัฒนธรรม ประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสื่อสิ่งใหม่ที่ทันสมัยในการส่งเสริมและเผยแพร่ เปลี่ยนบทบาทของผู้ชมจากผู้รับสารเป็นผู้เข้าร่วมจนกลายเป็นผู้เผยแพร่ และทำให้ขอบเขตการเผยแพร่ได้กว้างขวาง รวดเร็วและมีประสิทธิภาพมากขึ้น Chen Jinhai จากมหาวิทยาลัยชิงหว่า (Tsinghua University) กล่าวว่า "ด้วยวิวัฒนาการของอารยธรรมและการเปลี่ยนแปลงในสังคม ศิลปะศิลปาถจึงปรากฏในรูปแบบหรือรูปลักษณะใหม่อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้... ซึ่งถือเป็นการผสมผสานที่ไว้

รอยต่อหรือการผสมผสานของสสารและจิตวิญญาณหรือศิลปะและวิทยาศาสตร์ที่ก่อให้เกิดคุณค่าพื้นฐานของศิลปะแห่งดินและไฟต่ออารยธรรมของมนุษย์” (Chen, 2006)

หลักการของการวิจัยคือการเคารพความดั้งเดิม การนวัตกรรมและการบูรณาการ และการสืบทอดทางวัฒนธรรม สาเหตุของการวิจัยคือการทำความเข้าใจสถานการณ์ในปัจจุบันของศิลปาดลแบบดั้งเดิม การสร้างสรรค์และการจัดแสดงผลงานศิลปะ โดยเฉพาะการบูรณาการกับเทคโนโลยีใหม่ๆ ซึ่งถือเป็นปัญหาเร่งด่วนที่ศิลปาดลแบบดั้งเดิมจำเป็นต้องได้รับการแก้ไขในปัจจุบัน ตลอดจนการสำรวจการบูรณาการศิลปะสื่อสิ่งใหม่เข้ากับศิลปาดลมณฑลเจ้อเจียง และการใช้ศิลปาดลเป็นสื่อกลางทางวัฒนธรรมในการเผยแพร่และส่งเสริมให้สอดคล้องกับความต้องการด้านสุนทรียภาพแห่งยุคปัจจุบัน ซึ่งสื่อกลางทางวัฒนธรรมในบทวิจัยฉบับนี้หมายถึง ศิลปะสื่อสิ่งใหม่ที่นำวัฒนธรรมศิลปาดลมณฑลเจ้อเจียงและผลงานที่บูรณาการศิลปะศิลปาดล กล่าวคือ "อานาจละมุน" ผสมผสานกับการแสดงออกที่หลากหลายและการประยุกต์ใช้วิธีการที่สร้างสรรค์ (Xia, 1997)

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อวิจัยภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ สังคม และวิวัฒนาการของศิลปาดลมณฑลเจ้อเจียง และภาพรวมของการพัฒนาของศิลปะสื่อสิ่งใหม่
2. เพื่อวิเคราะห์ลักษณะและคุณค่าทางสุนทรียของศิลปาดลมณฑลเจ้อเจียง และการประยุกต์ใช้ทางเทคนิคของศิลปะสื่อสิ่งใหม่
3. เพื่อวิจัยอานาจละมุนของการนวัตกรรมเชิงสร้างสรรค์ของรูปแบบผลงานศิลปะที่ผสมผสานระหว่างศิลปาดลมณฑลเจ้อเจียงและศิลปะสื่อสิ่งใหม่

การทบทวนวรรณกรรม

Ye (2004) ได้ทำการศึกษาศิลปาดลมณฑลเจ้อเจียงในด้านวัฒนธรรมผ่านบทความ “การวิจัยวัฒนธรรมศิลปาดลของมณฑลเจ้อเจียง” โดยได้สรุปประวัติความเป็นมาของศิลปาดลและการพัฒนาทางวัฒนธรรมของศิลปาดลมณฑลเจ้อเจียงอย่างครอบคลุม ตั้งแต่ต้นกำเนิด การก่อเกิด การพัฒนา จุดสูงสุด และการเสื่อมถอย จากนั้นจึงวิเคราะห์สถานะการพัฒนาและความสำเร็จของศิลปาดลมณฑลเจ้อเจียงโดยใช้การแบ่งเวลาตามราชวงศ์ของประเทศจีนเป็นเบาะแสหลัก สะท้อนให้เห็นถึงอิทธิพลของการเมือง เศรษฐกิจ วัฒนธรรม งานฝีมือ และมุมมองอื่นๆ ในช่วงเวลาประวัติศาสตร์ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าศิลปาดลมณฑลเจ้อเจียงมีความหมายแฝงทางวัฒนธรรมและคุณค่าทางสุนทรียอันเป็นเอกลักษณ์ในวัฒนธรรมจีนโบราณ และเป็นส่วนสำคัญของวัฒนธรรมจีนโบราณ

Chen (2006) “การวิจารณ์ศิลปะสื่อสิ่งใหม่ในประเทศจีน” ได้สรุปทฤษฎีและงานภาคปฏิบัติของศิลปะสื่อสิ่งใหม่ในประเทศจีน บทความนี้ได้อธิบายถึงภูมิหลังทางสังคมและความหมายเชิงแนวคิดของศิลปะสื่อสิ่งใหม่ในประเทศจีน โดยพิจารณาจากวัฒนธรรมสื่อมวลชนและแนวโน้มโลกาภิวัตน์ นอกจากนี้ยังได้แนะนำกลไกเชิง

เคลื่อนไหวของการสร้างศิลปะสื่อสิ่งใหม่ในประเทศจีน และวิเคราะห์ลักษณะเชิงปฏิบัติของศิลปะสื่อสิ่งใหม่ในประเทศจีนจากสามด้าน ได้แก่ วิธีการทางศิลปะ จุดยืนทางศิลปะ และเนื้อหาทางศิลปะ กล่าวคือจากการเลียนแบบในช่วงแรกไปจนถึงความคิดริเริ่ม โดยมุ่งมั่นในความเป็นท้องถิ่นและให้ความสำคัญกับผู้ใช้งานเป็นหลัก และนำผลงานมาเปรียบเทียบกับผลงานศิลปะสื่อสิ่งใหม่ของประเทศตะวันตกโดยสังเขป

Ge (2018) "การวิจัยรูปแบบการนำเสนอศิลปะศิลาดลร่วมสมัยจากมุมมองของ "อินเทอร์เน็ต +" ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างแนวความคิดของ "อินเทอร์เน็ต +" และรูปแบบการนำเสนอของศิลปะศิลาดลร่วมสมัย โดยมุ่งเน้นไปที่การประยุกต์ใช้การพิมพ์ 3 มิติ ความเป็นจริงเสมือน VR ความเป็นจริงเสริม AR การฉายภาพโฮโลแกรม การทำแผนที่การฉายภาพ ฯลฯ ในเทคโนโลยีสื่อสิ่งใหม่และรูปแบบการนำเสนอ สุดท้าย จึงทำการสรุปคุณลักษณะและแนวโน้มการพัฒนาของความเป็นจริงเสมือน ความหลากหลาย การแพร่หลาย และการโต้ตอบในรูปแบบการนำเสนอผลงานศิลปะศิลาดลร่วมสมัย

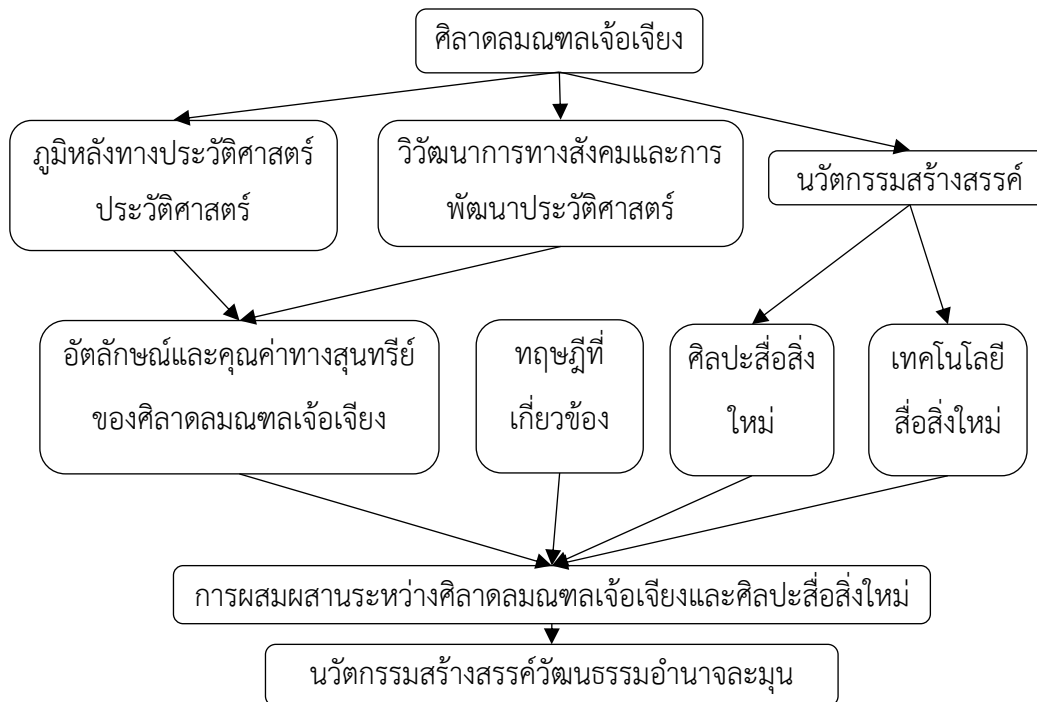
ขอบเขตการวิจัย

1. จากพัฒนาการทางประวัติศาสตร์ของศิลาดลหม่นทลเจ้อเจียง ศิลาดลที่ได้รับการพัฒนาเต็มที่ปรากฏขึ้นในพื้นที่ช่างหยูในตอนท้ายของราชวงศ์ฮั่นตะวันออก และใช้เวลาในการพัฒนาจากศิลาดลเตาเผาเยวไปจนถึงราชวงศ์ซ่งเหนือนานนับพันปี ซึ่งศิลาดลหลงฉวนในพื้นที่หลงฉวนสมัยราชวงศ์ซ่งเหนือเป็นความสำเร็จสูงสุดของศิลปะศิลาดลของประเทศจีน และได้เสื่อมถอยลงในสมัยราชวงศ์หมิงตอนกลางและตอนปลาย ดังนั้นบทวิจัยฉบับนี้จึงทำการวิจัยเกี่ยวกับเครื่องศิลาดลจากเตาเผาเยวในพื้นที่ช่างอยู่ตั้งแต่ปลายราชวงศ์ฮั่นตะวันออกไปจนถึงราชวงศ์ซ่งเหนือ และศิลาดลจากเตาเผาหลงฉวนในพื้นที่หลงฉวนตั้งแต่ราชวงศ์ซ่งเหนือไปจนถึงราชวงศ์หมิงตอนกลางและตอนปลาย

2. จากการใช้รูปแบบของคุณลักษณะ คุณค่าทางสุนทรียศาสตร์ และการใช้เทคโนโลยีศิลปะสื่อสิ่งใหม่ของศิลาดลหม่นทลเจ้อเจียงให้เข้ากับลักษณะทางสุนทรีย์และความต้องการในยุคปัจจุบัน ทำให้สามารถผสมผสานศิลาดลหม่นทลเจ้อเจียงและศิลปะสื่อสิ่งใหม่ให้เข้ากันได้ดียิ่งขึ้น และใช้เป็นสื่อทางวัฒนธรรมเพื่อสร้างอำนาจละมุนทางวัฒนธรรมที่สร้างสรรค์เพื่อการส่งเสริมและเผยแพร่

กรอบแนวคิดการวิจัย

กรอบแนวคิดแสดงอยู่ในแผนภาพที่ 1

แผนภาพที่ 1 ผลงานของลู่ปิ่น "The Great Compassion Mantra"

หมายเหตุ: (ผู้เขียน, 2024)

ระเบียบวิธีการวิจัย

1. วิธีการวิจัยวรรณกรรม: ค้นคว้าหนังสือ เอกสารทางวิชาการ และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องผ่านช่องทางออนไลน์และออฟไลน์ และสรุปเนื้อหาทางทฤษฎี เช่น บทความ วรรณกรรม งานวิจัย และการวิจารณ์ เป็นต้น รวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับศิลปิน ผลงานศิลปะ และติดตามสถานะปัจจุบันที่เกี่ยวข้องกับบทวิจัยฉบับนี้
2. วิธีการสำรวจภาคสนาม: ใช้วิธีการสำรวจภาคสนามผ่านการสังเกต การสัมภาษณ์ การรวบรวมข้อมูล สถิติเชิงพรรณนา การบันทึกภาพ ฯลฯ โดยมุ่งเน้นไปที่พิพิธภัณฑ์ศิลาลมณทลจ้อเจียง โดยเฉพาะ พิพิธภัณฑ์และแหล่งเตาเผาที่สำคัญในพื้นที่ช่างหยูและหลงฉวน รวมถึงบริษัทสื่อสิ่งใหม่ที่มีชื่อเสียงในประเทศจีน เพื่อให้ได้รับข้อมูลที่ตรงตามความจริง ข้อมูลใหม่ และข้อมูลปฐมภูมิทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ

ผลการวิจัย

1. ภาพรวมทางประวัติศาสตร์ของศิลาลมณทลจ้อเจียงและการพัฒนาศิลปะสื่อสิ่งใหม่

1.1 ภาพรวมทางประวัติศาสตร์ของศิลาลมณทลจ้อเจียง: ศิลาลมณทลจ้อเจียงมีประวัติศาสตร์การพัฒนายาวนาน เป็นกิจกรรมการผลิตเครื่องเคลือบที่เก่าแก่ สามารถสืบย้อนไปถึงตั้งแต่สมัยราชวงศ์เซี่ยและซาง และสามารถแบ่งออกเป็น 4 ยุคตามประวัติศาสตร์การพัฒนาของระบบเตาศิลาลมณทลจ้อเจียง : ยุคศิลาลม

โบราณในสมัยราชวงศ์ซางและโจว ยุคการประดิษฐ์และการพัฒนาศิลาตลได้อย่างชำนาญในสมัยราชวงศ์ฉิน - สามก๊ก - ราชวงศ์จิ้น - ราชวงศ์หนานเป่ย ยุคเตาเยวในสมัยราชวงศ์ถังและซ่ง ยุคเตาหลงฉวนในราชวงศ์ซ่ง หยวน และหมิง

เครื่องเคลือบดั้งเดิมที่ปรากฏในมณฑลเจ้อเจียงช่วงกลางและปลายสมัยราชวงศ์ซาง คือ ศิลาตลโบราณและพัฒนาต่อมาจนถึงสมัยราชวงศ์ฉิน แหล่งเตาศิลาตลโบราณได้สืบทอดและพัฒนาต่อยอดอย่างต่อเนื่อง ไม่ว่าจะเป็นขนาดอุตสาหกรรมการผลิต ประเภทและรูปแบบ จำนวนและคุณภาพล้วนอยู่ในระดับแนวหน้าของประเทศจีน โดยแหล่งเตาส่งส่วนใหญ่กระจายอยู่ในที่ราบหนิงเซ่าและตอนเหนือของที่ราบลุ่มแม่น้ำตงเฉาซีของมณฑลเจ้อเจียง ซึ่งจะเห็นได้ว่าสภาพธรรมชาติที่โดดเด่นนี้มีความเชื่อมโยงกับทรัพยากรในการผลิตเครื่องเคลือบ แร่ดินขาวและเชื้อเพลิงไม้ฟืนต่าง ๆ อุดมสมบูรณ์ การคมนาคมขนส่งทางน้ำที่สะดวก ส่งผลให้พื้นที่บริเวณนี้เป็นแหล่งสร้างและพัฒนาศิลาตลดั้งเดิมขึ้นในช่วงแรกและเป็นแหล่งเตาโบราณที่มีขนาดใหญ่ที่สุด นอกจากศูนย์กลางอุตสาหกรรมเครื่องเคลือบในพื้นที่ราบลุ่มแม่น้ำตงเฉาซีแล้ว ศิลาตลโบราณจำนวนมากถูกค้นพบที่ลุ่มแม่น้ำฝูหยางในพื้นที่ภูเขาเขียว ในช่วงจ้านกั่วงการผลิตศิลาตลดั้งเดิมในมณฑลเจ้อเจียงก้าวสู่ยุคสูงสุดและเทคนิคการทำเครื่องเคลือบมีความชำนาญ ซึ่งเป็นรากฐานสำหรับสิ่งประดิษฐ์อย่างศิลาตล (Fang, 2012)

ช่วงปลายราชวงศ์ฉินตะวันออก ประสบความสำเร็จในการผลิตศิลาตลที่สมบูรณ์ครบถ้วนตามมาตรฐานของเครื่องเคลือบในปัจจุบัน ตั้งแต่นั้นเป็นมามีการนิยามคำว่า เครื่องปั้นดินเผาและเครื่องเคลือบดินเผาอย่างชัดเจน ศูนย์กลางการผลิตเครื่องเคลือบในยุคสมัยนี้ได้ย้ายจากพื้นที่ตอนเหนือของมณฑลเจ้อเจียงอย่างพื้นที่ราบลุ่มแม่น้ำตงเฉาซี สู่พื้นที่ราบลุ่มแม่น้ำเฉาเอ๋อ ซึ่งเป็นพื้นที่ศูนย์กลางพื้นที่ที่ชายหยา ฝั่งตะวันออกของมณฑลเจ้อเจียง โดยแหล่งเตาที่เป็นตัวแทน ได้แก่ แหล่งเตาเสี่ยวเซียนถานและพื้นที่ราบต้าหยวน อีกทั้งแหล่งเตาเหล่านี้เป็นศิลาตลที่มีเทคนิคขั้นสูงของราชวงศ์ฉิน ในสมัยสามก๊ก สมัยราชวงศ์จิ้นและและราชวงศ์หนานเป่ยอุตสาหกรรมศิลาตลถูกพัฒนาจากพื้นฐานสมัยราชวงศ์ฉินอย่างรอบด้าน และยังคงมีศูนย์กลางอุตสาหกรรมอยู่ที่พื้นที่ราบลุ่มแม่น้ำเฉาเอ๋อ สิ่งที่ควรกล่าวถึงคือ เกิดรูปแบบการพัฒนาแบบใหม่ ซึ่งส่งผลต่อเตาศิลาตลเป็นอย่างมาก เช่น เตาอุ๋โจวในพื้นที่หยูจิน เตาโอวเหยาในพื้นที่เวินโจว เตาเต๋อชิงในที่ราบลุ่มแม่น้ำตงเฉาซี เป็นต้น อาจกล่าวได้ว่าอุตสาหกรรมศิลาตลของมณฑลเจ้อเจียงที่เจริญรุ่งเรืองในช่วงเวลานี้ไม่เพียงแสดงถึงการพัฒนาอุตสาหกรรมศิลาตลเท่านั้น แต่ยังมีบทบาทสำคัญต่อประวัติศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมเครื่องเคลือบจีนอีกด้วย

ศิลาตลของเตาเยวในสมัยราชวงศ์ถังเป็นตัวแทนของการผลิตศิลาตลที่มีมาตรฐานสูงสุดในเวลานั้น แหล่งเตากระจายตัวบริเวณพื้นที่ชายหยา หยูเหยา ลือซีในมณฑลเจ้อเจียงเป็นส่วนใหญ่ นอกจากการผลิตเครื่องเคลือบพื้นบ้านและเครื่องเคลือบที่งดงามประณีตสำหรับราชสำนักในปริมาณมากแล้ว ยังได้ส่งเสริมการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมและเทคนิคการผลิตเครื่องเคลือบจีนกับต่างประเทศ เริ่มมีการใช้จี้ (saggar) ในกระบวนการเผาเครื่องเคลือบ ทำให้คุณภาพศิลาตลจากเตาเยวก้าวหน้าไปอีกขั้น ศิลาตลที่สวยงามนี้ยังคงสร้างความประหลาดใจให้ผู้คนจนถึงทุกวันนี้ เตาเยวได้พัฒนาในสมัยราชวงศ์ถัง ห้าราชวงศ์และราชวงศ์ซ่ง ในช่วงกลางและปลายราชวงศ์ซ่งเหนือ ศิลาตลมณฑลเจ้อเจียงเป็นช่วงเปลี่ยนผ่านสู่ช่วงเสื่อมโทรมของศิลาตล และกลับสู่ช่วงรุ่งเรืองในช่วงสั้น ๆ อีกครั้งในช่วงต้นราชวงศ์ซ่งใต้

ศิลาดลของมณฑลเจ้อเจียงพัฒนาถึงระดับสูงสุดในสมัยราชวงศ์ซ่งใต้ ขณะเดียวกันยังเป็นตัวแทนถึงจุดสูงสุดในประวัติศาสตร์ของศิลาดลอีกด้วย ในช่วงราชวงศ์ซ่งใต้ ศูนย์การผลิตศิลาดลของมณฑลเจ้อเจียงถูกย้ายไปยังต้นน้ำของแม่น้ำโอวเจียง ซึ่งเป็นพื้นที่ทางตอนใต้ของเจ้อเจียง ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของเตาหลงฉวน อีกทั้งเกิดการพัฒนารวดเร็วจนกลายเป็นศูนย์การผลิตศิลาดลของพื้นที่ทางตอนใต้ของประเทศจีน และยังเป็นศูนย์กลางการผลิตเครื่องเคลือบที่ใหญ่ที่สุดอีกด้วย จนถึงสมัยราชวงศ์หยวน ศิลาดลของมณฑลเจ้อเจียงเข้าสู่ยุคอุทานไม่เพียงพอกับอุปสงค์ และเริ่มส่งออกศิลาดลไปจำหน่ายในต่างประเทศ และประเทศทางตะวันตกยกย่องและเรียกศิลาดลว่า “เซลาดอน (Celadon)” ในช่วงต้นราชวงศ์หมิง เตาหลงฉวนยังคงเผาเครื่องเคลือบที่ใช้ในราชสำนัก แต่ช่วงกลางและปลายราชวงศ์หมิง ศูนย์กลางการผลิตเตาหลงฉวนย้ายสู่ตำบลจูโชว อำเภอชิงหยวน แต่อย่างไรก็ตามตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาอุตสาหกรรมศิลาดลของมณฑลเจ้อเจียงเริ่มเสื่อมโทรมลงเรื่อย ๆ

1.2 พัฒนาการศิลปะสื่อสิ่งใหม่ในประเทศจีน: ในตอนท้ายของศตวรรษที่ 19 ด้วยการพัฒนาของสังคมและเทคโนโลยี และการประดิษฐ์เทคโนโลยีการถ่ายภาพและภาพยนตร์ แนวคิดของ “สื่อสิ่งใหม่” เริ่มได้รับการปลูกฝังในโลกศิลปะตะวันตก และศิลปะสื่อสิ่งใหม่เกิดขึ้นในตะวันตก ในปี 1960 ประเทศจีนเริ่มได้รับอิทธิพลจากกระแสศิลปะตะวันตกและการเข้ามาของอุปกรณ์วิดีโอ ศิลปะสื่อสิ่งใหม่เกิดขึ้นในประเทศจีนช่วงปลายทศวรรษ 1980

ช่วงแรกของการพัฒนาศิลปะสื่อสิ่งใหม่ในประเทศจีน ศิลปินพยายามใช้สื่อสิ่งใหม่เพื่อสร้างสรรค์ผลงานที่แตกต่างจากศิลปะรูปแบบเดิม ๆ โดยผลงานชิ้นแรกเป็นการเลียนแบบแนวคิดและรูปแบบการสร้างสรรค์ศิลปะตะวันตกเป็นหลัก ในช่วงกลางทศวรรษที่ 1990 ด้วยกระแสความนิยมและการพัฒนาของเทคโนโลยีวิดีโอ ศิลปินแนวหน้าในประเทศจีนได้ค้นหาวิธีการผสมผสานภาษาศิลปะสื่อสิ่งใหม่กับความเป็นพื้นถิ่น ทำให้เกิดการบูรณาการเทคโนโลยีวิดีโอเข้ากับศิลปะการติดตั้งในผลงานของเหล่าศิลปิน ซึ่งมี 2 นิทรรศการที่ดึงดูดความสนใจของผู้คนในปี 1996 นิทรรศการที่ 1 คือนิทรรศการสื่อผสม “ในนามของศิลปะ (In the Name of Art)” ซึ่งจัดโดยจูฉีในนครเซี่ยงไฮ้ และนิทรรศการที่ 2 คือนิทรรศการ “ภาพและปรากฏการณ์ (Image and Phenomena)” ซึ่งจัดโดย อุ๋หมยฉุน และชีวจื่อเจี๋ยในเมืองหางโจว มณฑลเจ้อเจียง ในช่วงเวลานี้ปรากฏผลงานและกลุ่มศิลปินที่ใช้เทคโนโลยีวิดีโอเป็นวิธีการสร้างสรรค์ปรากฏขึ้นในประเทศจีนจำนวนมาก ในขณะเดียวกันการเดินทางครั้งใหม่ของศิลปะสื่อสิ่งใหม่ภายในประเทศจีนก็ได้เริ่มต้นขึ้น (Zhu, 2009)

ในช่วงปลายทศวรรษ 1990 ในยุคกระแสนิยมเทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตและคอมพิวเตอร์ตั้งโต๊ะ ทำให้ศิลปินอาศัยเทคโนโลยีวิดีโอเป็นสื่อสิ่งใหม่ที่ใช้ในการสร้างผลงาน และศิลปินจำนวนมากขึ้นเริ่มให้ความสนใจและปฏิบัติงานในรูปแบบศิลปะแบบมัลติมีเดียและเครือข่ายเชิงโต้ตอบ หลังศตวรรษที่ 21 ศิลปะสื่อสิ่งใหม่เริ่มเข้าสู่ช่วงของการพัฒนารวดเร็ว ภายใต้การพัฒนารวดเร็วของยุคสมัยและนวัตกรรมของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ทำให้ศิลปินเริ่มสร้างศิลปะข้ามศาสตร์ สร้างรูปแบบศิลปะใหม่ที่รวมมัลติมีเดียเข้าด้วยกัน ศิลปะสื่อสิ่งใหม่ของจีนได้เริ่มข้ามพรมแดนและบูรณาการอย่างแท้จริง

2. ลักษณะและคุณค่าทางสุนทรีย์ของศิลาดลของมณฑลเจ้อเจียงและการประยุกต์ทางเทคนิคของศิลปะสื่อสิ่งใหม่

2.1 ลักษณะของศิลาดลมนทลเจ้อเจียง: ศิลาดลมนทลเจ้อเจียงเป็นสมบัติล้ำค่าของวัฒนธรรมจีน โดยลักษณะต่างๆ ส่วนใหญ่จะสะท้อนให้เห็นใน 3 ด้าน ได้แก่ รูปทรง การตกแต่ง และสีเคลือบ บทวิจัยฉบับนี้ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับศิลาดลที่ได้รับการพัฒนาอย่างเต็มที่ตามลำดับเวลาของราชวงศ์ฮั่นตะวันออก (ค.ศ. 23-220) จนถึงรัชสมัยของจักรพรรดิเฉิงฮว่าและเจียจิ้ง (ค.ศ. 1465-1566) แห่งราชวงศ์หมิงตอนกลางและตอนปลาย โดยวิจัยเกี่ยวกับศิลาดลของเตาเผาเยวในพื้นที่ช่างหุ่ยและศิลาดลในพื้นที่หลงฉวนมณฑลเจ้อเจียงเป็นหลัก

หลังจากดำเนินการสำรวจภาคสนามและพูดคุยกับผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของศิลาดลมนทลเจ้อเจียง ผู้วิจัยได้จำแนกและสรุปประเภททั่วไปของศิลาดลมนทลเจ้อเจียงในแต่ละช่วงเวลาทางประวัติศาสตร์ดังนี้

ตาราง 1 จำแนกและสรุปประเภททั่วไปของศิลาดลมนทลเจ้อเจียง

ชื่อ	ยุคสมัย	ลักษณะรูปทรง	ลักษณะการตกแต่ง	ลักษณะสีเคลือบ
	ชุดโถศิลาดล	ปากสูงตรง ขอบ		เคลือบด้วยสี
	ลายน้ำสีเขียว	ปากลาดลงและมี		เขียวอมฟ้า
	จากเตาเผา	สันขอบ ท้องนูน	ขอบและตัวเครื่อง	สีเคลือบด้าน
	เยว	กว้าง ส่วนล่างปับ	เคลือบตกแต่งด้วย	นอกเป็นสี
	สมัยปลาย	แคบ ก้นแบน มีรูป	ลวดลายเชือกและ	โปรงแสง
	ราชวงศ์	วงแหวนสมมาตรที่	ลายน้ำ	ส่วนตัว
	ฮั่น	ขอบภาชนะ		ภาชนะถึง
	ตะวันออก			ก้นเป็นแบบ
				เรียบและไม่
				มีการเคลือบ
				สี
	ประติมากรรม	ตัวภาชนะมีรูปร่าง	ส่วนคอขวดเป็นการ	ตัวเครื่อง
	ศิลาดลสมัย	เหมือนกระป๋อง มี	แกะสลักลวดลายราช	เคลือบมีสี
	ราชวงศ์จิ้น	ฝาปิดปาก ก้นฝา	สำนัก 2 ชั้น	เทาขาวและ
	ตะวันตก "ปี	เป็นทรงสี่เหลี่ยม	ล้อมรอบด้วย	หนาแน่น
	แรกของ	จัตุรัส เป็นลวดลาย	พระพุทธรูป	เคลือบด้วยสี
	จักรพรรดิไท่	สถาปัตยกรรมราช	นกพิราบ และบุคคล	เขียว แต่
	ซี" จากเตาเผา	สำนัก ด้านบนเป็น	โดยมีลูกปัดวงกลม 8	ส่วนก้นไม่มี
	เยว		วงบนบริเวณขอบ	การเคลือบ

ชื่อ	ยุคสมัย	ลักษณะรูปทรง	ลักษณะการตกแต่ง	ลักษณะสีเคลือบ
	สมัย ราชวงศ์ สุย	บัวหลังคากระดก ขึ้น	และตัวภาชนะ และ ใช้ลวดลายตาราง เชื่อมระหว่างลูกปัด	เคลือบด้วยสี เขียวและ เหลืองทั้ง ภาชนะ
		ปากเล็ก คอหนา ท้องโป่ง ก้นทรงวง แหวน มีลายหัวไก่ สมมาตรบนขอบ มี หุกลมตามแนว ขวาง	มีแถบปูนติดจากขอบ ปากถึงช่วงท้อง ส่วนบนเป็นที่จับ และมีร่องบนบนด้าม จับ มีรูปทรงหัวไก่ติด อยู่ตามร่องจับ มีที่จับสองคู่ติดอยู่ที่ กลางคอและขอบของ ภาชนะ มีตัวมังกร เลื้อยอยู่บนที่จับ โดย เท้ามังกรเหยียบบน เมฆมงคล มีเกล็ด มังกรประดับอยู่บน ลำตัว ส่วนหางมังกร ขดอยู่บนไหล่ของ ภาชนะ	
	สมัย ราชวงศ์ถัง	ขวดปากแคบ ศิลาดลพื้น หลงจาก เตาเผาเยว่	ปากบาน คอทรง แคบ ท้องทรงกลม แบน	พื้นผิวของ ภาชนะ เคลือบด้วยสี เขียวและสี เหลือง
		รูปทรงของภาชนะ เป็นทรงเปิดแมน ดริน โดยมีมณฑู อยู่บนหัว อ้าปาก และมีอุ้งเท้าอยู่บน พื้น ด้านหลังเปิด เป็นรู เท้าเปิดเป็น ทรงวงรีสั้น	หัว ปีก และหางสลัก ด้วยลวดลายขนนก หนา ส่วนท้องสลัก ด้วยลวดลายขนนก อย่างละเอียด	
	สมัยห้า ราชวงศ์	ศิลาดลเปิด แมนดรินจาก เตาเผาเยว่		เคลือบด้วยสี เขียวอมฟ้า ทั้งภาชนะ

	ชื่อ	ยุคสมัย	ลักษณะรูปทรง	ลักษณะการตกแต่ง	ลักษณะสีเคลือบ
	ชิลาดล		ปากเปิด ขอบปาก	ก้นด้านในเคลือบ	
	ลวดลายปลาคู่	สมัย	พบเข้าด้านใน ตัว	ตกแต่งด้วยลวดลาย	
	จากเตาเผา	ราชวงศ์ซ่ง	และก้นภาชนะโค้ง	ปลาวายน้ำสองตัว	เคลือบด้วยสี
	หลงฉวน		เป็นวงกลม	ส่วนด้านนอก	เขียว
	กระถางหยก			แกะสลักลายดอก	
	ชิลาดล			เบญจมาศนูน	
	แกะสลัก	สมัย	ปากโค้ง คอแคบ	ด้านนอกแกะสลัก	
	ลวดลายดอก	ราชวงศ์	ท้องย้วย ก้นเป็น	และตกแต่งตั้งแต่น	เคลือบด้วยสี
	โบทันจาก	หยวน	ทรงกลม	ลงล่าง ได้แก่ ลาย	เขียวทั้งด้าน
	เตาเผาหลงฉวน			ใบตอง ลายวนเวียน	ในและด้าน
				ลายหลุมม้วน ลาย	นอก
				ดอกโบทันพันกัน	
	โถชิลาดลฝา		ฝาเป็นรูปใบบัว	และลายกลีบบัว	ตัวเครื่อง
	ปิดทรงใบบัวสี่	สมัย	ปากโถสูงตรง คอ		เคลือบมีสี
	เขียวจาก	ราชวงศ์ห	สั้น ขอบอบ ท้อง	ฝาดตกแต่งด้วย	เทาและ
	เตาเผาหลงฉวน	มิง	ส่วนล่างแคบลง	ลวดลายใบบัว ตัว	หนาแน่น
			ก้นกลมมน	ภาชนะตกแต่งด้วย	เคลือบด้วยสี
				กลีบบัวนูน	เขียวและ
					เหลือง
					เล็กน้อย

2.2 ทฤษฎีสุนทรียศาสตร์ของชิลาดล: ชิลาดลเป็นศิลปะประเภทหนึ่งที่เป็นเอกลักษณ์ของชนชาติจีน ได้รับความชื่นชมและชื่นชอบจากทั่วโลกตั้งแต่สมัยโบราณ จากการปรากฏตัวของชิลาดลโบราณเมื่อ 3,000 ปีก่อนสู่การพัฒนาของชิลาดลสมัยปัจจุบัน ชิลาดลนั้นสัมพันธ์ไปด้วยแนวคิดทางปรัชญาและความหมายทางสุนทรียภาพของประเทศจีน ชิลาดลมีวิวัฒนาการการเปลี่ยนแปลงตามประวัติศาสตร์อันยาวนาน และเป็นส่วนสำคัญของแนวคิดสุนทรียศาสตร์ในประเทศจีน ประวัติศาสตร์อันยาวนานและความหมายทางสุนทรียศาสตร์ที่ลึกซึ้งมีอิทธิพลต่อการพัฒนาวัฒนธรรมจีน

ในแนวคิดลัทธิเต๋าของประเทศจีนได้กล่าวว่า ทุกสรรพสิ่งในโลกนี้เป็นเอกภาพ และปรัชญาลัทธิเต๋าจินโบราณ เล่าจื๊อได้นำเสนอแนวคิดสุนทรียศาสตร์อย่าง "วิถีแห่งธรรมชาติ" เป็นแนวคิดที่เชื่อว่า การปฏิบัติตามโลกและธรรมชาติเป็นสิ่งที่สมบูรณ์แบบที่สุด สิ่งที่สอดคล้องกับธรรมชาติแสดงให้เห็นถึงความงดงาม จวงจื๊อสืบทอดและพัฒนาต่อยอดแนวคิดของเล่าจื๊อ "วิถีแห่งธรรมชาติ" โดยมองว่า "เต๋า" เป็นพื้นฐานของธรรมชาติ ถูกมองว่าเป็นความงามในรูปแบบที่สูงที่สุดของทุกสิ่งในโลก (Wu, 2013) ปรัชญาแนวคิดจีนอย่าง "วิถีแห่งธรรมชาติ" และ "สวรรค์และโลกมนุษย์รวมเป็นหนึ่งเดียวกัน" เป็นที่มาของแนวคิดสุนทรียศาสตร์ของศิลปิน เป็นการแสวงหาความงามจากเนื้อแท้ของศิลปิน ในการพัฒนาศิลปินมาเป็นเวลาหลายพันปี ศิลปินได้รับการสืบทอดและสร้างมุมมองสุนทรียศาสตร์ดั้งเดิมอย่างการยกย่องธรรมชาติ ความเรียบง่ายและความสง่างามขึ้น สะท้อนให้เห็นถึงจิตวิญญาณแห่งความกลมเกลียวและความเชื่อมโยงระหว่างคน สิ่งของและธรรมชาติในสมัยโบราณ

แนวคิด "ผู้ทรงศักดิ์ย่อมมีธรรมเหมือนหยก" ของลัทธิขงจื๊อ เป็นแหล่งที่มาของสุนทรียศาสตร์ศิลปินนักปราชญ์ขงจื๊อเชื่อว่า ผู้ทรงศักดิ์ที่มีคุณธรรมสูงคือบุคคลที่เพียบพร้อมไปด้วยความเมตตา กรุณา ความรู้ ความชอบธรรม มารยาท ฯลฯ ดังที่เรียกกันติดปากว่า หยกอ่อนนุ่มถ่อมตนบริสุทธิ์และสูงส่ง ตามเอกสารโบราณกลุ่มนี้ นักปราชญ์ด้านชาของราชวงศ์ถังแสดงความคิดเห็นในตำราแห่งชาติว่า ศิลปินเตาเยว่ของเจ้อเจียงที่ตรงตามมาตรฐานการผลิตต้องมีลักษณะเหมือนดังหยก ลักษณะที่ "เหมือนหยก" ของศิลาดลนี้เองที่ทำให้ผู้คนชื่นชอบ สิ่งนี้ยังเป็นศูนย์รวมของแนวคิดลัทธิขงจื๊อในเครื่องใช้อีกด้วย ศิลปินเป็นมหัศจรรย์ของเทคนิคหัตถกรรมเครื่องเคลือบ และแผ่ซ่านไปด้วยรสนิยมทางสุนทรียภาพที่ประกอบด้วยความคิดทางสุนทรียศาสตร์ดั้งเดิมของประเทศจีน ซึ่งกลายเป็นมาตรฐานทางสุนทรียศาสตร์ที่เป็นเอกลักษณ์ในงานศิลปะจีน

"ความงามในจินตภาพ" แนวคิดสุนทรียศาสตร์ดั้งเดิมจีนได้ถูกนำไปใช้ในการทำศิลาดล โดยสร้างสัญลักษณ์ทางศิลปะตามความเป็นธรรมชาติ จากความงามจากวัตถุจริงสู่สุนทรียภาพทางจิตวิญญาณ "ภาพ" ในที่นี้คือสภาพความเป็นจริง และอาศัยความรู้สึกลึกซึ้งและแนวคิดด้านสุนทรียภาพของผู้คนแสดงออกจนได้รูปทรง สีสัน การตกแต่งมาประกอบรวมกันเป็นภาพ "จินตนาการ" เป็นการสร้างสภาพแวดล้อมตามความคิดจากภาพ เป็นรูปแบบสุนทรียศาสตร์ที่เกิดจากภาพและเหนือขึ้นกว่าภาพ เช่น ศิลปินสื่อถึงความวิเศษ อัศจรรย์ และความหมายอื่นๆ เมื่อ "ภาพ" และ "จินตนาการ" รวมเป็นหนึ่ง ทำให้เกิดประสบการณ์สุนทรียภาพของศิลปิน "สรรพสิ่งและตัวเรารวมเป็นหนึ่ง"

2.3 รูปแบบการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีศิลปะสื่อสิ่งใหม่: ศิลปะสื่อสิ่งใหม่เป็นรูปแบบศิลปะที่ผสมผสานเทคโนโลยีที่หลากหลาย ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา ศิลปะสื่อสิ่งใหม่ได้กลายเป็นหลักประกันทางเทคนิคที่สำคัญสำหรับการปฏิบัติงานด้านศิลปะจำนวนมาก และการทดแทนวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีใหม่ และแนวคิดขั้นสูงอย่างต่อเนื่อง ได้ส่งผลกระทบต่อพัฒนาการศิลปะสื่อสิ่งใหม่อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ซึ่งเราสามารถสร้างประสบการณ์ทางศิลปะที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวผ่านการใช้เทคโนโลยีภาพดิจิทัล เทคโนโลยีเชิงโต้ตอบ เทคโนโลยีอินเทอร์เน็ต เทคโนโลยีการฉายภาพ และเทคโนโลยีเสียง

เทคโนโลยีภาพดิจิทัลเป็นหนึ่งในเทคโนโลยีพื้นฐานของศิลปะสื่อสิ่งใหม่ ศิลปินสามารถสร้างสรรค์ปรับเปลี่ยน และแสดงผลผ่านซอฟต์แวร์ประมวลผลภาพดิจิทัล เทคโนโลยีภาพดิจิทัลไม่เพียงแต่เปลี่ยนแปลงวิธีการแสดงผลเท่านั้น แต่ยังช่วยให้ศิลปินมีความเป็นไปได้ในการสร้างสรรค์มากขึ้น

เทคโนโลยีเชิงโต้ตอบเป็นหนึ่งในคุณสมบัติพื้นฐานที่สุดของศิลปะสื่อสิ่งใหม่ ซึ่งเน้นการโต้ตอบระหว่างผู้ชมและผลงานศิลปะ ในเทคโนโลยีเชิงโต้ตอบ ผู้ชมจะไม่ได้เป็นเพียงผู้สังเกตการณ์ แต่จะมีส่วนร่วมในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ และยังสามารถทำความเข้าใจและสัมผัสผลงานผ่านการมีปฏิสัมพันธ์กับผลงานได้อีกด้วย การโต้ตอบนี้สามารถทำให้เกิดการโต้ตอบแบบทันทีทันใดระหว่างผู้ชมและผลงานศิลปะ ซึ่งส่งผลให้เกิดความหลากหลายและนวัตกรรมของผลงาน (Lin, 2011)

เทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตเป็นเวทีการแสดงผลระดับโลกสำหรับศิลปะสื่อสิ่งใหม่ ศิลปินสามารถจัดแสดงผลงานของตนต่อผู้คนทั่วโลกผ่านทางอินเทอร์เน็ต และผู้ชมยังสามารถมีส่วนร่วมในการสร้างสรรค์และรับชมผลงานศิลปะผ่านทางอินเทอร์เน็ตได้ด้วยเช่นกัน การใช้เทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตไม่เพียงแต่ช่วยขยายอิทธิพลของผลงานศิลปะเท่านั้น แต่ยังช่วยเสริมสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างศิลปินและผู้ชมอีกด้วย

เทคโนโลยีการถ่ายภาพมีบทบาทสำคัญมากขึ้นในศิลปะสื่อสิ่งใหม่ ศิลปินสามารถใช้การถ่ายภาพวัตถุบนหน้าจอขนาดใหญ่ที่มีความละเอียดสูงเพื่อสร้างผลลัพธ์ทางภาพที่อัศจรรย์ การใช้เทคโนโลยีการถ่ายภาพไม่เพียงแต่ช่วยเพิ่มวิธีการแสดงผลงานศิลปะเท่านั้น แต่ยังช่วยให้ศิลปินมีความเป็นไปได้ในการสร้างสรรค์มากขึ้นอีกด้วย

เทคโนโลยีเสียงเป็นเทคโนโลยีที่มีความสำคัญมากในศิลปะสื่อสิ่งใหม่ ศิลปินสามารถใช้อุปกรณ์เสียงและซอฟต์แวร์ต่างๆ เพื่อสร้างสรรค์และจัดแสดงศิลปะทางเสียง การใช้เทคโนโลยีเสียงไม่เพียงแต่ช่วยเพิ่มความน่าดึงดูดให้กับผลงานศิลปะเท่านั้น แต่ยังทำให้ผู้ชมเข้าใจและสัมผัสถึงเนื้อหาหัวข้อและความหมายของผลงานได้อย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น

3. อำนาจละมุนของนวัตกรรมสร้างสรรค์—การวิจัยรูปแบบผลงานบูรณาการศิลปาถลมนวลเจ้อเจียงและศิลปะสื่อสิ่งใหม่

การเปลี่ยนแปลงและการนวัตกรรมทางศิลปะมักมาพร้อมกับความก้าวหน้าของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเสมอ ศิลปะเครื่องเคลือบก็เช่นกัน ด้วยการปฏิรูปทางดิจิทัลครั้งที่ 4 ส่งผลให้ศิลปะสื่อสิ่งใหม่ถูกนำมาใช้กันอย่างแพร่หลายและได้บูรณาการเข้ากับศิลปะจีนแบบดั้งเดิม ทำให้ศิลปะสื่อสิ่งใหม่กลับเข้าสู่ประวัติศาสตร์ศิลปะอีกครั้ง นอกจากนี้ยังนำมาซึ่งความเป็นไปได้อย่างมากในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะศิลปาถลมนวลเจ้อเจียง เนื่องจากผลงานที่บูรณาการศิลปาถลมนวลเจ้อเจียงเข้ากับศิลปะสื่อสิ่งใหม่นั้นหาได้ยากในปัจจุบัน ดังนั้น บทวิจัยฉบับนี้จึงใช้วัสดุเครื่องเคลือบและผลงานศิลปาถลมนวลเจ้อเจียงที่โดดเด่นเพื่อทำการสำรวจความเป็นไปได้ในการสร้างสรรค์เพิ่มเติม

ในคริสต์ทศวรรษ 1980 ศิลปะทางโทรทัศน์ (Television art) ได้กลายเป็นวิธีการทางเทคนิคล่าสุดและวิธีการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพของศิลปะสื่อสิ่งใหม่ ศาสตราจารย์เหยาหย่งคังจากมหาวิทยาลัยเครื่องเคลือบจิงเต๋อเจิ้นได้ใช้ศิลปะเครื่องเคลือบร่วมกับสื่อโทรทัศน์เพื่อสร้างสรรค์การ์ตูนศิลปะเครื่องเคลือบเรื่องแรกในประเทศจีน

เรื่อง "Porcelain Doll" (แผนภาพที่ 2) ซึ่งถือเป็นการสำรวจการบูรณาการครั้งแรกของศิลปะสื่อสิ่งใหม่และศิลปะเครื่องเคลือบ

แผนภาพที่ 2 ผลงานของเหยาหย่งคัง "Porcelain Doll"

หมายเหตุ: (ภาพจับหน้าจอจากวิดีโอต้นฉบับของการ์ตูนศิลปะเครื่องเคลือบ, 2024)

เมื่อเข้าสู่ศตวรรษที่ 21 การผสมผสานระหว่างศิลปะเครื่องเคลือบและศิลปะสื่อสิ่งใหม่ได้เผยให้เห็นถึงเวทีสำหรับศิลปะเครื่องเคลือบจีนสมัยใหม่ ตัวอย่างเช่น ในปีค.ศ. 2010 ศาสตราจารย์ลูปิ่นแห่งสถาบันศิลปะหนานจิงได้จัดแสดงผลงานของเขา "The Great Compassion Mantra" (แผนภาพที่ 3) ในงาน "นิทรรศการเครื่องเคลือบเยาวชนจีนร่วมสมัย ครั้งที่ 7" ที่พิพิธภัณฑ์ศิลปะมณฑลเจ้อเจียง ซึ่งการทดลองเชิงสำรวจนี้ได้พัฒนาการผสมผสานของศิลปะเครื่องเคลือบและศิลปะสื่อสิ่งใหม่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และได้วางรากฐานสำหรับการพัฒนาการสร้างสรรค์เชิงปฏิบัติในอนาคต

แผนภาพที่ 3 ผลงานของลูปิ่น "The Great Compassion Mantra"

หมายเหตุ: (Zhu Qiang, 2024)

ศิลปินเกิงเสวใช้วิธีการผสมผสานระหว่างศิลปะสื่อสิ่งใหม่และศิลปะเครื่องเคลือบเพื่อสร้างสรรค์ผลงาน "Mr. Sea" ซึ่งได้ใช้เทคโนโลยีสื่อสิ่งใหม่ทั้งหมดหรือบางส่วนในการสร้างสรรค์ผลงานเครื่องเคลือบในทางปฏิบัติ ศิลปะรูปแบบใหม่นี้ได้รับความสนใจและได้รับการยกย่องอย่างกว้างขวางในแวดวงศิลปะในประเทศจีนและในสาขาศิลปะเครื่องเคลือบ

แผนภาพที่ 4 ผลงานของเกิงเสว "Mr. Sea"

หมายเหตุ: (ภาพจับหน้าจอจากวิดีโอผลงานต้นฉบับ, 2024)

ผลงาน "Song Porcelain Dream" โดยหยูเจียตี้ ศาสตราจารย์ของสถาบันศิลปะแห่งประเทศจีนได้รับการจัดแสดงในนิทรรศการศิลปะการตีพิมพ์ด้านเซลาดอนโต้ตอบของศิลาดล (Celadon Immersive Interactive Art Exhibition) โดยผสมผสานศิลปะสื่อสิ่งใหม่เข้ากับศิลาดลมณฑลเจ้อเจียง ซึ่งถือเป็นการคืนความสัมพันธ์ระหว่างศิลาดลกับเครื่องใช้ ทำให้ผู้คนได้ใกล้ชิดกับศิลาดลมากขึ้นและให้การอนุมานสัญลักษณ์ของศิลาดลมณฑลเจ้อเจียงได้หลากหลายยิ่งขึ้น

แผนภาพที่ 5 ผลงานของหยูเจียตี้ "Song Porcelain Dream"

หมายเหตุ: (ศูนย์สื่อศิลปะเมืองหลงฉวน, 2024)

อภิปรายผล

จากการสำรวจและวิเคราะห์การวิจัยครั้งนี้ สามารถสรุปได้ดังต่อไปนี้:

1. ผลการวิจัยจากบทวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่า ศิลาดลมณฑลเจ้อเจียงเป็นรูปแบบเครื่องเคลือบที่เก่าแก่ที่สุด มีอายุยืนยาวที่สุด และแพร่หลายมากที่สุดในโลก ซึ่งได้สร้างภาพลักษณ์ของอารยธรรมจีนอันงดงาม นอกจากนี้ ศิลปะสื่อสิ่งใหม่ยังได้รวบรวมคุณลักษณะของยุคสมัยที่ผสมผสานระหว่างศิลปะและวิทยาศาสตร์เข้าด้วยกัน ซึ่งส่งผลให้สามารถจัดแสดงและเผยแพร่วัฒนธรรมสู่สาธารณะได้ดียิ่งขึ้น
2. ศิลาดลมณฑลเจ้อเจียงมีฝีมือประณีต มีการแสดงออกทางศิลปะที่หลากหลาย และมีสุนทรียศาสตร์ทางวัฒนธรรมที่ลึกซึ้ง บรรพบุรุษโบราณของมณฑลเจ้อเจียงเป็นผู้มีส่วนสนับสนุนอารยธรรมของมนุษย์อย่างมาก ซึ่งการผสมผสานเทคโนโลยีสมัยใหม่ที่หลากหลายของศิลปะสื่อสิ่งใหม่ทำให้สามารถสร้างสรรค์ผลงานศิลปะและการแสดงออกที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว มีความทันสมัย มีสะดวกในการเผยแพร่ และมีขอบเขตในการสร้างสรรค์ที่กว้างขึ้น
3. รูปแบบการทำงานนวัตกรรมและสร้างสรรค์ของศิลาดลมณฑลเจ้อเจียง รวมถึงศิลปะสื่อสิ่งใหม่สามารถใช้เป็นเอกลักษณ์อันล้ำค่าของ "ศิลาดลมณฑลเจ้อเจียง" และวัฒนธรรมจีนแบบดั้งเดิมได้

ศิลาดลมนวลเจ้าเจียงเป็นคุณูปการอันยิ่งใหญ่ที่บรรพบุรุษสมัยโบราณได้สร้างไว้เพื่อมวลมนุษยชาติ ความสำคัญของศิลาดลไม่เพียงสะท้อนให้เห็นว่าเป็นความมั่งคั่งทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของมณฑลเจ้าเจียง เท่านั้น แต่ยังเป็นส่วนสำคัญของวัฒนธรรมดั้งเดิมของจีนและเป็นเอกลักษณ์อันล้ำค่าแห่งความมั่งคั่งทางจิตวิญญาณของประเทศจีน

การบูรณาการศิลปะสิ่งใหม่เข้ากับศิลาดลมนวลเจ้าเจียงเป็นรูปแบบการแสดงออกที่เป็นรูปธรรมที่สอดคล้องกับลักษณะสุนทรียภาพแห่งยุคปัจจุบัน เป็นการแสดงออกถึงความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรมที่แสดงถึงอำนาจละมุนของวัฒนธรรมศิลาดลมนวลเจ้าเจียง และเป็นขาคีตกำบรรพ์ที่มีชีวิตของอารยธรรมที่จับต้องไม่ได้ของมนุษย์

ข้อเสนอแนะ

จากวัตถุประสงค์การวิจัยของการวิจัย การวิจัยในอนาคตควรพิจารณาถึง:

1. ทำความเข้าใจถึงบริบทการพัฒนาทางประวัติศาสตร์ของศิลาดลมนวลเจ้าเจียงและศิลปะสิ่งใหม่อย่างเป็นระบบและครอบคลุม พิจารณาความร่วมมือแบบสหวิทยาการและสหวิชาชีพกับนักประวัติศาสตร์ ศิลปิน และนักออกแบบศิลาดลที่เกี่ยวข้อง และสำรวจคุณค่าทางประวัติศาสตร์ ศิลปะ และ วัฒนธรรมของรูปแบบของผลงานอย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น
2. ทำความเข้าใจเชิงลึกเกี่ยวกับคุณลักษณะและคุณค่าทางสุนทรียของศิลาดลมนวลเจ้าเจียงในด้านรูปทรง การตกแต่ง สีเคลือบ และวิธีการทางเทคนิคที่เกี่ยวข้องของเทคโนโลยีสิ่งใหม่ ทำการเปรียบเทียบรูปแบบนวัตกรรมและความคิดสร้างสรรค์อื่นๆ ของศิลปะแบบดั้งเดิมและศิลปะสิ่งใหม่ที่โดดเด่น เพื่อเพิ่มเนื้อหาและรูปแบบของการบูรณาการให้ครอบคลุมยิ่งขึ้น
3. ทำการบูรณาการเชิงนวัตกรรมของศิลาดลและศิลปะสิ่งใหม่เพื่อให้เกิดเป็นอำนาจละมุนทางวัฒนธรรม ซึ่งคุณค่าทางวิชาการและเศรษฐกิจของการสร้างสรรค์ศิลาดลมนวลเจ้าเจียงและศิลปะสิ่งใหม่สามารถสืบค้นได้อย่างลึกซึ้ง อาทิ บทบาทและผลกระทบต่อวัฒนธรรมเครื่องเคลือบจีน วัฒนธรรมท้องถิ่น และอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- Chen, Y. (2006). *A brief discussion on China's new media art*. Beijing: China Youth Press.
- Fang, X. (2012). *On the relationship between the development of ancient Zhejiang kiln industry and the natural environment*. Chinese Ceramics.
- Ge, P. (2018). *Research on the presentation form of contemporary ceramic art based on the perspective of "Internet +"*. Beijing: China Youth Press.
- Lin, X. (2011). *New Media Art*. Shanghai: Shanghai Jiao Tong University Press, pp. 25-32.
- Ma, X. (2008). *New Media Art Perspective*. Nanjing: Nanjing University Press, pp. 14-20.
- Wu, K. (2013). *A brief analysis of the cultural and artistic aesthetic characteristics of traditional celadon*. Art Education Research
- Xia, W. (1997). *On the mediaization trend of contemporary culture*. Journal of Nanjing University.
- Ye, H. (2004). *Research on Zhejiang Celadon Culture*. Journal of Ceramics.
- Zhu, Q. (2009). *The history and current situation of new media art in China*. Art Criticism.

